

A F A C A N

KÜLTÜR - SANAT - EDEBİYAT

Zeynep Ravza DEVRİM KARLI BİSİKLET TURU

Sizin hiç mavi bir bisikletiniz oldu mu? Benim oldu. Tahmin ediyorum ki bisikletle ilgili iyi ve kötü anılar biriktirmişsinizdir. Bisiklet genelde parklarda, yollarda ve yaz günlerinde en iyi arkadaşımızdır. Bisikletle olan muhabbetimi sizlerle paylaşmak istiyorum. Bir kış günüydü. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. Şiddetli kar yağışı yüzünden uzun zamandır yapılmayan bisiklet turunun yapılacağı haberini babam bize verdi. İlk önce çok şaşırдық tabii. Böyle karlı bir havada nasıl bisiklet sürecektik ki... Ama yine de çok sevinmiştik. Hızlıca kıyafetlerimizi giydik. Hazırlıklar bitince bisiklet turunun yapılacağı yere doğru yola çıktık. Yol asfalt olmasına rağmen bisikletleri çok zor sürdük. Sonunda bisiklet turunun yapılacağı yer olan Çubukabad parkına geldik. Kar olduğu için katılım azdı ama yine de yola çıktık. Yol karlı, buzlu ve taşlıydı. Çok zor gittik. Hatta yolda birkaç kez düştük bile. Mola vere vere yedi kilometre uzaklıktaki Çubuk barajına vardık. Sonra da termoslarımızdaki çaylarımızı içtik. On beş dakikalık bir moladan sonra dönüş yolu için hazırдық. Dönüş yolu daha kolaydı ama yolda bisikletimin zinciri çıktı. O yüzden biraz geride kaldık diğerlerine göre. Hava kararmıştı bile. Tam zinciri takmıştık ki on kadar köpek etrafımızda belirdi. Hepimizde bir tedirginlik vardı ama belli etmiyorduk. Önce biraz yürüdük, hemen binmedik bisikletlerimize. Sonra sırasıyla kardeşim Zülal, ardından ben ve en son babam pedal çevirmeye başladık. Neyse ki kötü bir durum olmamıştı. Ucuz atlatmıştık. Eve gittiğimizde olayı anneme anlattım. Hem eğlendik hem korktuk. İlginç bir olay yaşamış olduk.

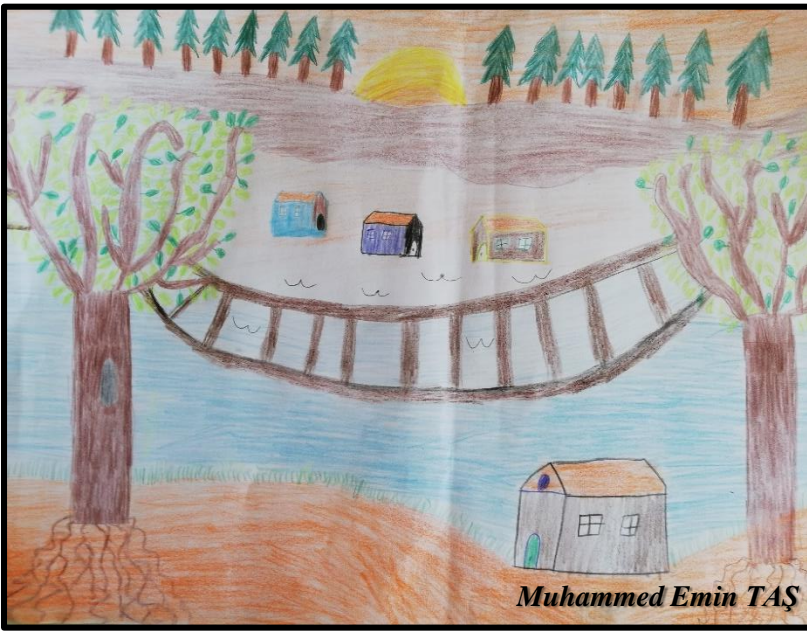

İkra Nur ŞİMŞEK DOĞA YÜRÜYÜŞÜ

Herkese merhaba. Adım Bade. Doğa yürüyüşlerini çok severim. Bununla ilgili bir anımı sizlerle paylaşacağım. Bir gün yine her zamanki gibi arkadaşlarımla toplandık. Doğa yürüyüşüne çıkmak için hazırlıklarımızı yaptık. Hava o kadar sıcaktı ki. Kendimizi bir an önce ağaçlık alana, ormana atmaya çalıştık. Kısa süre sonra da amacımıza ulaşmıştık. Sıcak hava da burada biraz dağılmıştı. Çünkü ağaçların dalları güneşi kesiyordu. Derken değişik bir ses duyduk. İlk önce önem vermedik. Ses daha yüksek sesle daha yakından bir daha gelir gibi oldu. Arkamıza bir baktık ki o da ne? Bir ayı! Bize doğru geliyordu. Herkes bağıarak kaçmaya başladı. Nefes nefese uçar gibi koşuyorduk. Sanki yüz metre koşucusu gibiydik. Bir görmeliydiniz. Çığlıkları duyan orman bekçisi de seslere doğru harekete geçmiş. Onunla karşılaşmamız uzun sürmedi. İyi ki de karşılaştık. Ayı neredeyse enseimizdeydi. Bekçi amca elindeki uyuşturucu tüfekte ayıyı vurunca rahat bir nefes aldık. Ayı yavaşta sersemleyip yavaşlamaya başladı, sonra da uyudu. Öyle bir olay yaşamıştık ki. Aksiyon, gerilim, korku içinde ne ararsanız vardı. Bekçi amca yanımızda büyük kimse olmadığı için bizlere biraz kızdı. Ama kızmasına hiç gücenmedik çünkü haklıydı. Dersimizi almıştık. Yanımızda büyüklerimiz olmadan bir daha doğa yürüyüşüne çıkmak mı asla!

Nursel ÖTÜN DEPREM

Deprem vardır çoğu yerde
Acılar yaşanmaz önlemlerle
Can yanmaz
Mal yakmaz
Mal dediğin nedir önemi
Candan daha mı kıymetli
Kimler ölür
Kimler ölümden döner
Ölümden dönüp dönüp kimler gider
Nerede olursa deprem
Orada afad
Bir olalım, birlik olalım
Kötü günden uzak kalalım
Enkaz hiçbir yerde olmasın
Acı, üzüntü kimselere doğmasın.

Cemanur AKGÜMÜŞ **KEKÖK MAĞARASI**

Bir zamanlar Dökümanya ülkesinin Keskon şehrinde Kekök adında bir mağara varmış. Bu mağaranın dört, beş km ötesinde de küçük bir kasaba varmış. Buranın insanları çalışkan, dürüst ve bilgin imiş. Cenk, Derya ve Kemal de bu kasabadaki çalışkan öğrencilerdenmiş. Sürekli okuyup araştırmışlar. Kasabaları yetmemiş ta Kekök mağarasına gelmişler. Efsaneye göre Cankın adında biri burayı keşfetmiş. Bu mağaranın içinde çok garip bir canlının yaşadığını iddia etmiş ama ona kimse inanmamış. Bu nedenle unutulup gitmiş ama bizim meraklı üçlü böyle bir şeyin olabileceğine inanıyorlarmış. Orada incelemeler yapmak için ailelerinden izin almışlar. Aileler izin verince hemen bisikletlerine atlayıp yola çıkmışlar. Mağarayı gördüklerinde sevinç çığlıkları atarak kutlama yapmışlar ancak kutlama kısa sürmüştü. Mağaradan garip sesler geliyordu. Kekök gibi bir ses çıkıyordu. Kemal "İçeri girmesek mi acaba?" demiş. Cenk, "Buraya kadar gelip de içeri girmezsem çıldırırım." diye cevap vermiş. Derya da "Sakin olun. Aslında ben de merak ettim bu ses neyin nesi." demiş ve ardından mağaraya yavaş adımlarla girmişler. Mağara karanlık olduğu için Derya çantasından el fenerini çıkarmış. Kısa bir süre sonra bili bittiği için karanlıkta kalmışlar. Telefonlarının ışıklarıyla mağaranın karanlıklarına doğru yavaş adımlarla ilerlemişler. Cenk, "Mağaraya girmeden önce söylediğim sözü geri alıyorum. Geri dönsük mi acaba?" diye söylenmiş. "Olmaz, zaten epey yol aldık." diye cevap vermiş Derya. O sırada önlerine yamyam kabilesinin üyeleri çıkmış. Kemal hemen öne atlayarak "Geride durun!" demiş. "Bunlar da kim? Ne garip giyinmişler." diye karşılık vermiş. Cenk kim olduklarıyla ilgili bilgi vermeye girişmiş hemen. "Bunlar yamyam kabilesi. Genellikle ormanlarda yaşarlar. Mağarada olanları ilk defa görüyorum. İnsan eti ile beslenirler." Derya çığılı basarak "Ne! İnsan eti mi?" Kemal, "Ooo muhabbet çok güzel. Çay, kahve de getireyim mi?" diyerek onları sarsmış. Ardından üç deyincedi diyerek onlara bakmış. "Bir, iki, üç... Kaçın! Bir anda fırlayıp kaçmaya başlamışlar ama Cenk'in ayağı kayınca düşmüş. Onu yakalamışlar. Allah'tan sırt çantasından yakalamışlar da Cenk çantayı sırtından çıkarıp oradan kurtulmuş. Kaçarken bir yandan da "Ah mikroskobum, ah gezgin defterim ah!" diye inliyormuş. Arkalarına bakmadan epey zaman koşmuşlar. Dönüp baktıklarında geride kimsenin olmadığını görünce rahatladılar. Önlerine dönünce şaşırıp kaldılar. Gözlerinin önünde garip bir canlı vardı. "Bu efsanedeki garip yaratık olmasın." dedi Derya. Uzun süre bu garip yaratığı incelediler. Adına da Kekökno dediler. Uyandıklarında güneş yeni doğuyordu. Hem de telefonlarının sinyalleri çekiyordu. Dışarı çıkmaları neredeyse üç saat sürdü. Çok yorulmuşlardı ama buna değmişti. Bisikletlerine atlayıp hep birden "Kekök mağarası bir harika" deyip gülüşmüşler. Kekök mağarasının gizemini ortaya çıkararak kasabanın ününe ün katmışlar.

Hilal MEMİŞ **İLK DEFA KAR GÖREN AYVA**

Bir kış günü, küçük bir kasabada yaşayan bir ailenin bahçesinde bir ayva ağacı varmış. Bu ayva ağacındaki bütün ayvalar toplanmıştı. Ta ki o soğukta dışarıda gezinen bir solucan dalda sallanan minik ayvayı görene kadar. Bütün ayvaların toplandığını düşünen solucan çok şaşırılmıştı. Ayvanın yanına giderek ona seslendi:

--Merhaba ayva! Neden burada sallanıyorsun?

--Canım çok sıkılıyor. Bütün ayvaları topladılar ama beni burada unuttular. Ben de kar yağsın diye bekliyorum ama yağmıyor.

--Niye kar yağsın diye bekliyorsun?

--Çünkü hiç kar görmedim.

Sohbetlerine devam ederken soğuk hava nemlenmeye ve kar yağmaya başlamış. Solucan karın yağdığını ayvaya söyleyince ayva çok mutlu olmuş. Aynı zamanda çok şaşırılmış. Ona çok değişik gelmiş bu durum. Yağan karın güzelliğini seyre dalmışlar. Birlikte kar topu oynamışlar. Kardan adam yapmışlar. Çok güzel zaman geçirmişler.

Yağmur YALIM **DÜNYA BİZİM EVİMİZ**

Dünya bizim evimiz
Neşemiz, kederimiz
Ay, yıldız, güneş, deniz
Dünya bizim evimiz.
Güzeliyle çirkinliğiyle
İyisiyle kötüsüyle
Hayvanıyla bitkisiyle
Dünya bizim evimiz.

Zülal DEVRİM **ATAM**

Vatan vatan
Kalbimde yatan
Vatanımı kurtaran
Sensin atam.
Yorgun düştün
Vazgeçmedin
Kayıp verdin
Vazgeçmedin
Vatanı düşmana bırakmadın.
Sabrettin bekledin.
Sonra kurtardın
Türkleri, Türkiye'yi
Kahraman atam.
Her daim izindeyiz.
Yolundan hiç vazgeçmeyiz.
Hep kalbimizde olacaksın.
Canım atam.

BİR MAĞARA SERÜVENİ

Bir yaz günüydü.Nazlı, Hande ve Kumru okuldan çıkmış, sohbet ediyorlardı.Ertesi gün için piknik planları vardı akıllarında. Üçü de istiyordu pikniğe gitmeyi.Ertesi gün okul çıkışı pikniğe gitmek için anlaştilar.Zaman geçti,yarın geldi. Okul bitti, malzemelerini alıp ormana doğru gittiler.Ormanda kendilerine güzel bir yer buldular.Yediler, içtiler. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Geri dönüş için kalkıp yola koyuldular ama yolu bulamıyorlardı. Hava yavaş yavaş kararıyordu, korkmaya başlamışlardı ama belli etmemeye çalışıyorlardı.Bir süre sonra evin yolunu aramayı bıraktılar çünkü aradıkça daha çok kayboluyorlardı.Akşam ezanının okunduğunu belli belirsiz duyar gibi oldular.Nazlı , ormanda bir yer bulabilirsek diye etrafa bakınırken gözüne bir mağara ilişti. Çok sevindi ve arkadaşlarına söyledi.Karara varıp oraya gitmeye karar verdiler.Yaz olduğu için çok soğuk değildi ama yine de açık hava insanı üşütüyordu gece vakti.Uykuları da iyice gelmişti. Tam birbirlerine sarılıp uyuyacaklardı ki bir ses duydular.Ses mağaranın derinliklerinden geliyordu. Kumru, "Bence ormanda uyuyalım, daha güvenli olur." dedi. Nazlı ve Hande ise çıkmama taraftarıydılar.İkiye bir olduğu için mağarada kalacaklardı.Kumru'nun gönlü olmasa da mecbur karara uydu.Biraz vakit geçtikten sonra Hande ve Nazlı uyudu ama Kumru uyuyamamıştı.Aslında arkadaşlarını uyandırmak istiyordu ama zaten zor uyumuşlardı.Birden ulumaya benzer bir ses duydu.İlk defa duymuş gibi bir tepki verse de ilk kez duymamıştı aslında.Nasıl bağırdıysa uykuda olanlar bir anda ayağa fırladılar.Ne oldu diye sordular hemen."Ben çok korkuyorum." dedi Kumru.Aynı ses biraz sonra tekrar geldi. Bu kez diğerleri de korkmaya başladılar.Ayı, kurt sesi yetmiyormuş gibi bir de baykuş sesi eklenmişti korku filmi müziğine.Birbirlerine sıkı sıkıya sarılmışlardı.Artık uykudan mı yoksa korkudan mı bilinmez uyuyakaldı hepsi.Sabah ilk uyanan Nazlı olmuştu. Hemen diğerlerini uyandırdı."Sesleri duyuyor musunuz?" diye sarsmıştı onları.Aileleri onları arıyorlardı.Hemen sese doğru koşmaya başladılar.Annelerine onları sıkı sıkı sarıldılar.

Şahin GÖKOĞLAN

BİRLİKTEN KUVVET DOĞAR

Bir gün adamın birinin eşiği, tarlada otlarken derin bir çukura düşmüş.Eşek anırınca sahibi hemen koşup gelmiş.Eşiği çukurda görünce "Aman Allah'ım! Sen buraya nasıl düştün?" demiş.Hemen dama gidip bir halat ve merdiven getirmiş.Merdiveni çukurun kenarına yaslayarak aşağı inmiş.Halatu da eşiğin yularına bağlamış.Yukarı çıkıp eşiği çekmeye çalışmış ama gücü yetmiyormuş. Tek başına bunu yapması imkansızmış.Oradan geçen biri adamın halini görünce yardımına koşmuş.İkisi birden halata asılınca eşiği çukurdan çıkarmışlar.Eşiğin sahibi adama çok teşekkür etmiş.Adam, "Rica ederim, ne demek. Ne demişler: Bir elin nesi var, iki elin sesi var." diye cevap vermiş.

İkranur DELLAL

GEZEĞENLER

Güneş'e en yakınım
Benim adım Merkür.
Bulutlarım vardır, benzerim Dünya'ya
Benim adım Venüs.
Canlıların tek eviyim
Benim adım Dünya.
Çok soğuşum, fırtınalıyım.

Yazel Zehra DEMİR

Ebrar UZUN

KİRPİNİN DİKENLERİ

Şehre yeni taşınan bir kirpi ailesi varmış. Küçük oğulları okula başlamış. Okulda herkes ondan uzak duruyormuş. Kirpi bu duruma çok üzülüyormuş. Acaba benden niye kaçıyorlar diye düşünüp duruyormuş. En sonunda dayanamamış sincabın yanına gidip sormuş:

--Benden niye kaçıyorsunuz?

--Senden kaçmıyoruz aslında. Sadece dikenlerinden korkuyoruz bizi yaralayabilir diye.

--Ama ben kimseye zarar vermem ki!

Zil çalmış. Herkes evine gitmek için servise binmiş. Tabi ki hiç kimse kirpinin kendi yanına oturmasını istemiyormuş. Sadece sincap çekinerek de olsa yanındaki boş koltuğu işaret etmiş.Kirpi yanına gelip oturmuş oturmasına ama oturur oturmaz dikenini sincabın omzuna batmış. Sincap belli etmemeye çalışarak yolculuğu bir şekilde bitirmiş. Aradan bir süre geçmiş. Kirpinin doğum günü gelmiş. Sincap, önceki yaşananlar aklına geldiği için kirpiye hediye olarak dikenlerine takması için renk renk yumuşak toplar almış. Bunu gören kirpi çok sevinmiş. Hediyesini hemen kullanmış dikenleri üzerinde. Artık dikenlerinin bir zararı olmadan yaşayabilecekmiş. Arkadaşı sincaba çok teşekkür etmiş, ona sıkı sıkı sarılmış.

Benim adım Mars.

En büyük gezegen benim, çok hızlı dönerim.

Benim adım Jüpiter.

Sert rüzgarlı, halkalı şeker gibiyim.

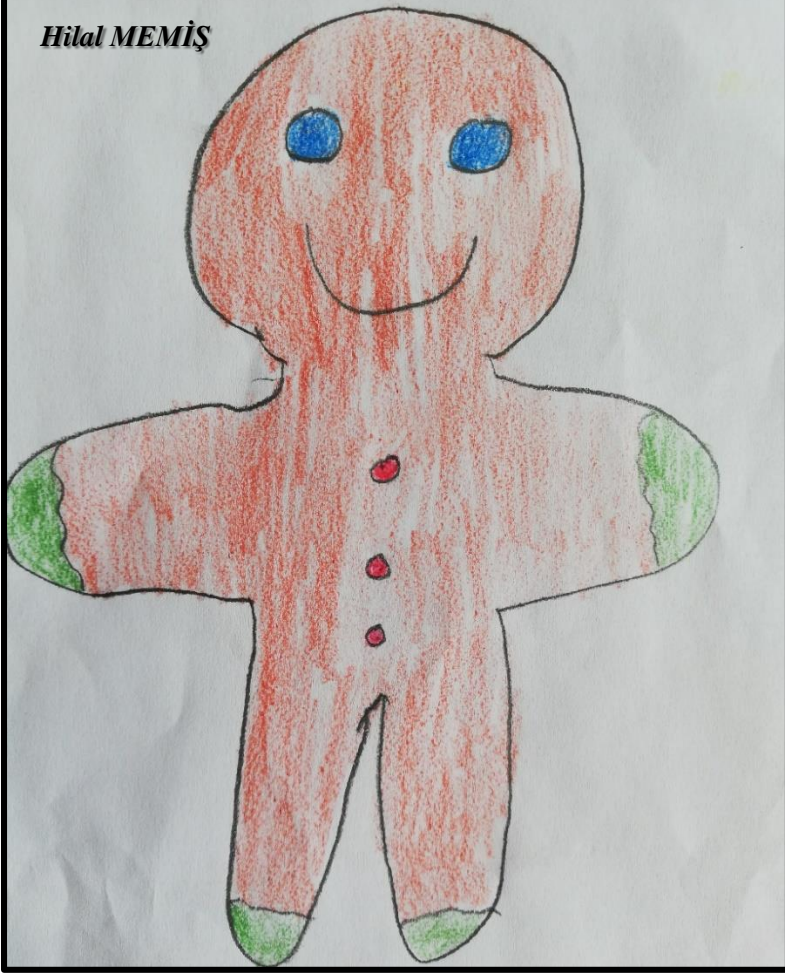
Benim adım Satürn.

Yuvarlanan top gibiyim

Benim adım Uranüs.

Sona kalan dona kalan, en uzak olanım

Benim adım Neptün.

Cemanur AKGÜMÜŞ ÖZGE'NİN İLK KARI

Özge altı yaşına girecekti. Antalya merkezde yaşadıkları için daha önce hiç kar görmemişti. Günlerden bir gün internet videolarında gezinirken bir videoya denk geldi. Havadan beyaz pamuk gibi bir şeyler düşüyordu. Merakla hemen annesinin yanına giderek ona sordu:

--Anne, bunlar pamuk mu?

--Hayır, canım benim. Bu gördüğün kardır. Yağmur gibi bir yağış şeklidir. Biz Antalya'da yaşadığımız için burada göremiyoruz. Burasının ikliminden dolayı buraya kar yağmıyor ama keşke buraya da yağsa.

Özge şaşkıncı çünkü "kar" kelimesini ilk defa duyuyordu. Tekrar heyecanlandı, annesinin biraz daha anlatmasını istiyordu karı.

--Anneciğim, kar nasıl olur?, Daha çok anlat lütfen.

--Bulutlardaki su damlacıklarının donmasına kar deriz. Çocuklar karı çok sever. Kar yağınca bir sürü oyun oynarlar. En çok kardan adam yapmayı ve kar topu oynamayı severler. Tabi büyükler de sevmez değil.

Özge saate baktı. Saat 22.00'yi gösteriyordu., uyumaya gitti. Rüyasında bir peri gördü. Ona doğum gününün yaklaştığını, hediye olarak ne istediğini sordu. Özge düşündü, düşündü. "Acaba kar mı istesem" diye aklından geçirdi ama bir şey söylemedi. Daha sonra uykudan uyandı, annesi oradaydı.

--Günaydın Özge, bugün altı yaşına giriyorsun. Var mı özellikle istediğin bir şey?

--Anneciğim, ben kar istiyorum.

Annesi şaşırıldı. "Peki" demekle yetindi. Hemen uçak biletlerini alıp Ankara'daki akrabalarına geldiler. Ankara'da o kış öyle çok kar vardı ki... Özge karla neler yapmadı ki... Oynaya oynaya akşam ediyordu. Karı çok sevmişti. Her halinden belli oluyordu. "Hep burada olsak ne güzel olur" diye düşündü. Anne, babasına da bu isteğini söyledi. Anne babası Antalya'daki işlerini hallettiklerinde ise Ankara'ya taşınmışlardı.

Zülal DEVRİM GİZEMLİ MAĞARA

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde küçük bir kasaba varmış. Bu kasabada bir sürü insan yaşamış. Neden bu kadar insan yaşıyor dersiniz bu kasabanın toprakları çok bereketliymiş. Kasaba büyüklerinin çocuklardan sakladığı bir şey varmış. Kasabada pek de tekin olmayan bir mağara varmış. Çok eski bir yer olduğu için büyükler oraya gitmeyi yasaklamışlar. Bir gün evin birinde bu mağaranın adı laf arasında geçer olmuş. Bu konuşmaları da bizim Mine ile Müge de duymuş. Mağaraya gitmeye karar vermişler. Annelerine "Biz yürüyüşe gidiyoruz, bir saate geliriz." demişler. Mine çantasını hazırlamaya başlamış. İçerisine battaniye, yelek, yiyecek, içecek koymuş. Müge'ye neden çanta hazırladığını sormuş. "Zaten bir saat sonra geri döneceğiz." diye cevap alınca kendisine aldıklarından birer tane de Müge için almış. Yola koyulmuşlar. Epey yol gittikten sonra mağarayı ormanın içinde gizli bir noktada bulmuşlar. Mağarayı bulmaları zor olmamış çünkü konuşmalarda mağaranın yerini de işitmişler. Mağaraya girmişler. Girmişler ama biraz sonra giriş kısmına tavandan taşlar düşmeye başlamış. Müge ağlamaya başlamış. Mine neden ağladığı sorunca "Ben çantamı hazırlamadım. Taşlar girişi de kapattı. Şimdi ne yapacağım." demiş. Mine, kendisine aldıklarından ona da aldığını söyleyince Müge rahatlamış. Kardeşinin düşüncesi karşısında ona olan sevgi ve saygısı bir kat daha artmış. Orada bir gün geçirdikten sonra sabahleyin Mine uyanmış. Uykuluyken ayağıyla fark etmeden bir taşa basınca aniden bir geçit açılmış. Hemen Müge'yi uyandırmış. Birlikte geçitten geçmişler. İlerlemeye başladıkça çeşit çeşit değerli eşyalar, hazineler görüyorlarmış. Bu eşyalardan biraz alıp çantalarına koymuşlar ve devam etmişler. O gün tüm kasaba halkı toplanmış, mağaranın kapısına gelmiş. Taşları temizlemeye koyulmuşlar. Anne ve baba gözyaşları içinde kızlarına sarılmışlar. Mine ve Müge o geçidi herkese göstermiş. Tüm kasaba halkı oradaki hazinelerden faydalanmış. Artık bu kasaba dünyanın en zengin yeriymiş. Mağaraya ne mi olmuş? Kasabalılar tarafından koruma altına alınmış. Mağaranın hikayesi dilden dile, nesilden nesile ulaşmış. O günden sonra herkes mutlu mesut yaşamış.

Buğra Bek YALANA ALIŞMA

Merve çok başarılı ve zeki bir öğrenciydi. Sınavlardan hep yüksek not alırdı. Hiçbir sınava çalışmasa da yüksek not alabiliyordu. Ta ki sekizinci sınıfa kadar. Merve yine aynı yöntemle devam ediyordu. Çalışmıyor, boşa vakit geçiriyordu. İlk sınavın zamanı gelmişti. İlk sınav Türkçeydi. Merve'nin sınavı iyi geçmemişti bu kez. Öğretmen notunun altmış beş olduğunu söyledi. O an Merve çok kötü oldu. Gün boyu diğer derslere de odaklanamadı. Eve geldiğinde annesi sınavının nasıl geçtiğini sordu. Merve ise gülümseyerek "Harika! Yüz aldım." dedi. Annesi çalışmadan yüksek almasına alışmıştı ama yine de şaşırıldı. Sekizinci sınıfta çalışmadan nasıl yüz alıyor diye düşündü. "Öğretmen kolay sorular sordu." diye devam etti Merve. Akşam yemeğinden sonra Merve'nin babası internetten Merve'nin sınav notlarına bakıyordu. Türkçe sınav notunu görünce çok sinirlendi. Neden yalan söylediğini sordu. Merve, "Kızmanızdan korktum. O yüzden söyleyemedim." dedi. Annesi "Biz sana düşük not aldığın için kızmayız. Yalan söylediğin için kızarız." diye cevap verdi. "Notunu ikinci sınavına çalışıp düzeltirsin ama yalan söylemeye alışırsan onu düzeltmen zor olur. Lütfen bir daha yalan söyleme." Merve, "Tamam, özür dilerim. Bir daha yalan söylemeyeceğim ve derslerime çalışacağım." diyerek anne babasına söz verdi. Hayatının geri kalanında çalışmaya ve yalan söylememeye özen gösterdi. Bu özen de onu başarıya ulaştırdı.

Ali Berka KARAKAYA

Zeynep Ravza DEVRİM ATKIRAN

Çok uzun yıllar önce siyah saçlı, zeytin gibi kapkara gözleri olan cesur bir kız çocuğu yaşarmış. Bu çocuğun daha bir adı yokmuş. O dönemde isim almak için kahramanlık yapıyorlardı. Sadece isim değil kendilerine ait bir atlarının olabilmeleri için de bu şartmış. Kız, atları çok seviyormuş. Babası ona bütün atları tanıtmış, hepsine binmeyi öğretmiş ama ormanın bir kısmına girmemesi gerektiğini söylemiş. Kız bir zaman sonra normal atlara binmekten çok sıkılmış ve babasına ormana neden gitmemesi gerektiğini sormuş. Babası orada çok vahşi bir atın yaşamakta olduğunu söylemiş. Kız çok heyecanlanmış ama gitse mi gitmese mi bilememiş. Düşünmüş, düşünmüş sonra gitmeye karar vermiş. Yanına biraz azık alıp yola koyulmuş. Yolda çok fazla zorlukla karşılaşmış ama geri dönmeyi hiç düşünmemiş. Çünkü içinde çok değişik bir his varmış. Bu his onu atın yuvasına kadar getirmeyi başarmış. At gerçekten de söylendiği kadar güzel ve vahşi görünüyormuş. Kız biraz yaklaşmış, at kişnemiş ve şaha kalkmış. Kızın ve atın kalp atışları hızlanmış. Kız yavaşça elini çantasına atıp atların çok sevdiği elmalardan bir tanesini çıkarmış. Ata doğru uzatmış. At kara gözleriyle bir kıza bir elmaya bakmış ve elmayı kızın elinden kapıvermiş. İştahla elmayı yemiştir. Kız atın elmayı yediğini görünce başını yavaşça okşamış ama at ilk önce biraz gerilemiş. Daha sonra atın hoşuna gitmiş olacak ki başını öne doğru eğerek kıza sırtını göstermiş. Kız hemen atın sırtına atlamış. Dağları, bayırları, patikaları baştan aşağı gezmişler. At çok hızlıymış. Bu yüzden kız, ata "Mahşer" adını vermiş. Sonra birlikte kasabaya dönmüşler. Kızı bu atın üstünde görenler çok şaşırılmış, ağızları açık kalmış. Hemen yaşlı bilgeyi çağırmışlar. Bilge gelip de kıza görünce "Aferin kızım. Cesursun, beceriklisin. Atları da çok seversin. Senin adın Atkiran olsun demiş. Bu isim kızın da çok hoşuna gitmiş. Ardından bilge "Bu atı da sen getirdiğin için senindir, hayırlı olsun." demiş. Atkiran yeni atıyla her yeri gezmiş. Anlamış ki zoru başarmak imkansız değildir.

İkranur DELLAL

KAYBOLAN KUZU

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde mevsimlerden bir kış mevsimiymiş. Aşağı Çavundur köyünde bir çoban ve karısı yaşarmış. Bir gün çobanın kuzusu kaybolmuş. Az gitmiş, uz gitmiş; dere, tepe düz gitmiş. Bir de ne görsün? Kuzuyu kurt kovalıyor. Hemen fırlamış peşinden. Kuzu bir mağaraya girmiş. Çoban kuzunun ondan korkup kaçacağını bilmesine rağmen kuzunun peşinden mağaraya girmiş. Kuzuyu ararken 'gel kızım' diye sesleniyormuş. Bir an bir gürültü olmuş. Arkasına dönüp baktığında mağaranın ağzının kayalarla kapandığını görmüş. Çaresiz çoban kuzusu olmadan hiçbir yere gitmeyeceğini kendisine hatırlatmış. Uzaktan kuzunun meleyişi geliyormuş. Çoban karanlıkta sese doğru ilerlemiş. Kuzunun yanına geldiğinde onu öpüp okşamış ve ileride bir ışık olduğunu fark etmiş. O tarafa doğru ilerleyince orada bir çıkış olduğunu görmüş, çok sevinmiş. Mağaradan çıkarak doğru evine gitmiş. Olan biteni karısına anlatmış. Kuzularıyla mutlu mesut yaşamışlar.

Ebrar UZUN

KAÇIRILAN KIZ

Bir pazar günüydü. Annemle birlikte pazara gitmiştim. Pazarda bir oraya bir buraya dolaşıp en güzel meyve ve sebzeleri bulmaya çalışıyorduk. Bir an annemin yanımda olmadığını fark ettim. Çok korkmuştum. Sonra annemin kıyafetini görür gibi oldum ve hemen peşinden koşturmaya başladım. Uzun süren bir takipten sonra kadın başka bir eve gelmişti. Burası bizim evimiz değildi. O an yaptığım hatayı anlamıştım. Başka birisini annem zannedip takip etmişim meğer. Bir anda arkadan bir el uzanıp ağzımı kapattı. Çılgılık atmaya kalmadan beni bir arabaya bindirdiler. O korkuyla ne oldu ne bitti bilmiyorum, bayılmışım herhalde. Gözümü açtığımda uçurumun kenarındaydım. Debelenip kurtulmaya çalışmak faydasızdı. Ellerim, ayaklarım sımsıkı bağlanmıştı. İşin kötüsü altımdaki toprak da aşağı doğru kayıyordu. Bunu hissediyordum ve korkum gittikçe artıyordu. Bir anda uçurumdan aşağı düşmeye başladım, hızla düşüyor ve gittikçe hızlanıyordum. Tam yere çarpacağım sırada aniden gözlerim aralandı ve omzumda bir acı hissettim. Gözlerimi açtığımda odamda, yatağımın kenarında yerdeydim. Meğerse hepsi rüyaymış. Birden odamdan fırladım ve mutfakta yemek yapan anneme koştum, sarıldım. "Bir daha asla elini bırakmayacağım anne." dedim. Tabi ki annem ne olduğunu anlamamıştı ama bana sevgiyle kocaman sarılmıştı.

Poyraz TOPAL

HER ŞEYİYLE

Okumak ne güzeldir
Satır satır, kıta kıta
Her kitap bir hikaye
Okumak güzeldir her şeyiyle.
Roman, şiir bunlar bir eğlence
Oku, bilgiler edin yeterince
Okumak güzel şey sevince
Okumak güzeldir her şeyiyle.
Okuyalım, okutalım kitapları
Dost, arkadaş, çevre
Büyütür, geliştirir bizleri
Okumak güzeldir her şeyiyle.

İMTİYAZ SAHİBİ

Zafer Alpaslan YILMAZ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Alperen EROL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Gökhan GÜNDOĞDU

GÖRSEL DANIŞMAN

Hüseyin OKATAN

YAYIN KURULU

Naciye KARAKAYA

Ayşegül ÖZDEMİR

OKUL ADRES TELEFON

AŞAĞI ÇAVUNDUR İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Aşağı Çavundur Mahallesi Çubuk ANKARA

0 312 838 24 86